

## [Svend Jørgensen.]

ansættelsesforhold, må altså finde sig i at betale folkepensionsbidrag. Det udtales dog i betænkningen for statstjenestemændenes vedkommende, at den omstændighed, at disse skal betale til folkepension uden selv at kunne oppebære denne, naturligvis vil blive taget i betragtning af lønningskommissionen ved fastsættelsen af de pågældendes fremtidige lønnings- og pensionsvilkår. Det bør endvidere erindres, at ingen tænker på at antaste de nuværende tjenestemænds pensioner. Tjenestemændene har et kontraktligt forhold med staten, som ikke i nogen måde berøres ved folkepensionens indførelse.

Finansieringen af folkepensionen skal ske dels ved besparelser på statens budget, dels ved opkrævning af et folkepensionsbidrag på 1 pct. Dette beløb skal påføres stats-skatteblanketten og er fradragsberettiget i næste års indkomst. Bidrag under 40 kr. for forsørgere og 25 kr. for enlige opkræves ikke. Det vil altså sige, at indtægter på 4 000 kr. og 2 500 kr. i skalaindkomst er fritaget for bidrag. Alle andre skal betale.

Folkepensionen vil medføre en årlig merudgift på ca. 200 mill. kr., første gang i 1958—59. Dette udgiftsbeløb vil stort set være det samme i 1962—63, altså ved 6. årets udgang, på grund af den mindreudgift, der vil blive resultatet af forhøjelsen af aldersgrænsen. I 1957—58 bliver udgiften dog væsentlig mindre, nemlig 105 mill. kr., fordi opkrævningen af bidraget begynder 1. april 1957, medens udbetalingen af pensionen udskydes til 1. oktober 1957. Bidraget regnes at ville indbringe ca. 100 mill. kr. årlig. Der skal altså gennem besparelser skaffes andre 100 mill. kr.

Om disse besparelser har der jo hersket stor uenighed såvel i folkepensionsudvalget som i finansudvalget. Den højtærede finansminister mødte med sit forslag, de konservative med deres og det radikale venstre med sit. Foreløbig er man nået til besparelser på militærudgifterne på 50 mill. kr. i år. Men desforuden var der jo de foreslåede besparelser for indeværende finansår på statens øvrige budgetter, som den højtærede finansminister fandt ville være tilstrækkelige til at sikre folkepensionen. I udvalgene har man taget ministerens erklæring til efterretning. Det radikale venstre må

imidlertid fortsat hævde, at besparelserne må og skal have en konstant karakter, og vi har da også i finansudvalget stillet de fornødne forslag, som sikrer dette.

Udvalget har indtil videre givet op med hensyn til at finde andre betegnelser end „den indtægtsbestemte folkepension“ og „folkepensionens mindstebeløb“. Det skortede ikke på forslag som f. eks. alderspension og folkepension, den store og den lille folkepension, men ingen af disse navne har udvalget kunnet samle sig om. Man må håbe, at folk i daglig tale kan finde bedre udtryk end de besværlige navne, man nu har valgt. Disse betegnelser vil nemlig virke fremmede for almindelige mennesker. Jeg gjorde opmærksom herpå ved lovforslagets andenbehandling, og jeg har anket over benævnelserne „indekskontrakt“ og „indekstillæg“ i lovforslaget om konjunktursikret alderdomsopsparing. De virker endnu mere fremmede i vort sprog; og det glædede mig, at det ærede medlem hr. Poul Møller ved lovforslagets anden behandling gav udtryk for det samme.

Med hensyn til lovforslaget om ændring i lov om offentlig forsorg (vedrørende hjælp til enker) og lovforslaget om pristalsreguleret alderdomsforsikring og alderdomsopsparing kan jeg henvise til mine tidligere udtalelser. Vi kan stemme for de to lovforslag.

Inden jeg forlader denne talerstol, føler jeg trang til at takke det ærede medlem hr. Bundvad. Det ærede medlem og jeg er de eneste, der har fulgt folkepensionen gennem alle faser, gennem kommission, udvalg og underudvalg. Jeg takker for samarbejdet og for udvist loyalitet. Vi har ikke altid været enige, men vi har kunnet tale med hinanden og har på alle stadier vidst, hvor vi havde hinanden.

Danmark gennemfører nu en ny og stor social reform. Der har stået strid om den, voldsom strid endda. Det afspejler sig i loven, der ikke er blevet, som folkepensionens tilhængere oprindeligt havde ønsket; men det er prisen, der må betales for enigheden. Det er kompromisets vilkår, det ene parti må tage hensyn til det andet. Med denne lov gør vi en begyndelse. Eftertiden må så tage bestemmelse om, hvornår man kan gå videre mod målet: den fuldstændige folkepensionens indførelse, et mål, der først er